kladu řízení rozhodují o procesním poměru spolužalobců mezi sebou.« (Storch, I., na str. 296.)

Důslednosti z toho jsou různé, dle toho, zdali

a) podána byla obžaloba jediným žalobcem, pouze o této řízení bylo zahájeno a spoluoprávnění se k žalobě nepřipojili;

b) vystupuje-li v témž řízení několik spoluobžalobců a jeden z nich — n á š t o p ř í p a d — omylem, přehlédnutím a z jakéhokoliv důvodu k líčení předvolán nebyl.

K a) Zastavující nález neb osvobozující rozsudek má tu platnost i naproti všem ostatním, k obžalobě oprávněným. I odsuzující rozsudek jejich právo konsumuje. Tak i nálezy kasačního soudu č. 2483 a 2882 úř. sb. Výjimka nastává jen tam, kde žaloba pro nepříslušnost byla odmítnuta, kde řízení bylo zastaveno anebo vydán rozsudek osvobozující pro nedostatek oprávnění (legitimace) k žalobě dle §. 363., č. 2. ř. s. tr., z kteréhožto ustanovení per argumentum a contrario nutno souditi, že v j i n ý c h p ř í p a d e c h obžaloba jiné osoby místa nemá. I zde nutno vytknouti, že tento z á k o n n ý případ má na mysli, že žaloba jiného žalobce dosud vznesena n e b y l a.

K b) Vystupuje-li v témž řízení několik spolužalobců, nemají dispositivní úkony (prohlášení obviněnému příznivá, ustoupení od žaloby) ani praejudice vzešlé při některém spolužalobci nebo úmrtí jeho mezi řízením účinku v příčině ostatních; pokud tedy jediný spolužalobce trvá při obžalobě, řízení nemůže (n e m á) býti zastaveno, aniž býti vynesen rozsudek osvobozující (Storch, 1. č., na str. 296).

Byl-li ale rozsudek ať odsuzující ať osvobozující (zde z důvodu, který se netýče viny, tedy věci samé, nýbrž jen osoby žalobcovy a jeho práva stihacího) vynesen, pak nastane týž právní stav, který shora při č. 2. byl vylíčen.[10])

Praktické případy.

Zástavní právo nabyté k automobilu nezaniká ohledně pneumatik po jejich snětí.

Názor rekursního soudu, že 4 pneumatiky, o něž zde běží, byly zabaveny pouze jako součástky automobilu a že zástavní právo snětím pneumatik zaniklo, jest dovolací stížností právem potírán. Zmíněné pneumatiky bylo by, jako nacházející se v držbě dlužníka, i beze spojení s automobilem podrobiti povolenému zabavení. Mimo

[10]) O poslednější otázce pojednal též Dr. Drbohlav v Právníku, r. XLII., na str. 261., 297. a násl., pod názvem: »Zásada jednoty trestního řízení, konkurence činů trestných a několika subjektů k žalobě oprávněných.«

to jest známo, že pneumatiky mohou býti každou dobou s kol automobilu sňaty a i tehdy, bylo-li jich již použito, samostatně zpeněženy. Jest jasno, že takovým samostatným zpeněžením nezanikají bez dalšího nabytá zástavní práva. Předpis §u 459. obč. zák. nemůže býti na překážku návrhu vymáhající věřitelky, ježto má tento na zřeteli odnětí pneumatik cestou exekuce, tedy za spoluúčinkování soudu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. listopadu 1915, č. j. $\frac{\text{R I } 568/15}{1}$.) —x—

Má-li pro nedostatečnost podstaty nastati redukce odkazů, dlužno napřed vyslechnouti odkazovníky; nedojde-li k dohodě, může se rozhodnouti jen pořadem práva.

Důvody:

V případech pravidelných, když pozůstalost stačí ku zapravení všech odkazů, stačí vyrozuměti odkazovníky o odkazech jim připadlých (§ 817. všeob. obč. z. a § 161. patentu o nesporném řízení), v případech vyjímečných, když musí pro nedostatečnost podstaty odkazy býti vyplaceny jen z části, trpí odkazovníci poměrnou srážku (§ 692. všeob. obč. z.). Jelikož v tomto případě přicházejí v úvahu práva odkazovníků, nestačí pouze vyrozuměti odkazovníky, nýbrž je soud povinen, dáti příležitost odkazovníkům, aby se vyjádřili o předmětu (§ 2./4. pat. o nespor. řízení). Nestane-li se dohoda, odkáží se účastníci na pořad práva. Zjistiti srážku v řízení oficiosním je nepřípustno (§ 2./7. pat. o nespor. řízení). V tomto případě zjistil soud prvý srážku v řízení oficiosním a vyrozuměl o tom odkazovníky, opomenul však vyslechnouti odkazovníky anebo vyžádati si jejich vyjádření. Soud rekursní zamítl stížnost vznesenou do tohoto usnesení. Dotyčná usnesení předchozích stolic porušují zákon v §u 2. č. 4. a 7. pat. o nespor. řízení, a jsou zmatečná. Slušelo rozhodnutí ta zrušiti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ze dne 14. prosince 1915, č. j. $\frac{\text{R II } 774/15}{1}$.) —t—

Majitel patentu neručí v zákonném rámci správy (§ 922. obč. zák.) licenciáři za to, lze-li patentovaný předmět zužitkovati technicky i hospodářsky.

Proti žalobě na placení licenčních poplatků namítal žalovaný majitel licence mezi jiným, že patentovaný přístroj, jehož využití mu žalobce smlouvou vyhradil, vyšších nákladů výrobních vyžaduje, a že není způsobilým k výtěžku, poněvadž vůbec nemůže býti sestrojen tak, aby byl k potřebě.